

Sygn. akt II CZ 85/11

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Kazimierz Zawada

SSA Marek Machnij (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. Bank Spółki Akcyjnej w W.

Oddziału w K.

przeciwko Maciejowi N. i Jerzemu W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2011 r.,

zażalenia pozwanego - Jerzego W.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 stycznia 2011 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie w punkcie 2 (drugim)
i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu,
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 stycznia 2011 r. sprostował wyrok tego Sądu z dnia 30 czerwca 2010 r. sygn. akt I ACa 288/10 oraz na podstawie art. 171 k.p.c. odrzucił wniosek pozwanego Jerzego W. o doręczenie w/w wyroku z uzasadnieniem.

Odrzucenie tego wniosku wynikało z nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny wniosku pozwanego z dnia 25 listopada 2010 r. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, który był motywowany tym, że pozwany dowiedział się o wydaniu w/w wyroku w dniu 23 listopada 2010 r. z zawiadomienia komornika o wszczęciu egzekucji, a wcześniej nie otrzymał z sądu żadnej informacji o wyroku, natomiast informacje telefoniczne nie były udzielane. Sąd Apelacyjny wskazał, że termin do złożenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem upłynął w dniu 7 lipca 2010 r., a nie dopiero w dniu 23 listopada 2010 r. po otrzymaniu przez pozwanego od komornika zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Pozwany był zawiadomiony o rozprawie z dnia 30 czerwca 2010 r., ale nie interesował się, czy na tej rozprawie został wydany wyrok i o jakiej treści. Z wniosku nie wynika bowiem, aby zadzwonił on do sekretariatu sądu i nie udzielono mu stosownej informacji. Natomiast wbrew jego twierdzeniom, sekretariat sądu udziela stronom lub pełnomocnikom informacji o treści orzeczenia m.in. drogą telefoniczną, jeśli o nią się zwróca.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany Jerzy W. zarzucił naruszenie przepisów art. 169 § 2, art. 171, art. 168 w zw. z art. 171 oraz art. 316 § 1 w zw. z art. 361 k.p.c. przez uznanie, że złożony przez niego wniosek o przywrócenie terminu podlegał odrzuceniu jako spóźniony i w konsekwencji zaniechanie merytorycznego rozpoznania tego wniosku, pomimo że wykazał, iż nie ponosi winy za uchybienie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem. Pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Na uwzględnienie zasługują przede wszystkim zarzuty naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 169 § 2 k.p.c. i art. 171 k.p.c. Pozwany trafnie twierdzi, że nie miał obowiązku udowodnienia, że zachował tygodniowy termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu, lecz jedynie uprawdopodobnienia takiej okoliczności. Aktualnie dotyczy to terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu, a nie przyczyn uchybienia terminu, o którego przywrócenie wnosi w tym wniosku. Istotne jest zatem uprawdopodobnienie, kiedy pozwany rzeczywiście dowiedział się o wydanym w niniejszej sprawie wyroku Sądu Apelacyjnego. Nie chodzi natomiast o przyczyny uchybienia terminu do zgłoszenia przez niego żądania sporządzenia uzasadnienia tego wyroku na piśmie i doręczenia mu tego uzasadnienia. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika zaś, że Sąd Apelacyjny – pomimo powołania się jedynie na art. 171 k.p.c. - w rzeczywistości dokonał od razu oceny istnienia po stronie pozwanego winy w zakresie przyczyn nieposiadania przez niego we wcześniejszym okresie informacji o wydaniu wyroku przez ten Sąd.

Nie można zatem odmówić racji również zarzutowi naruszenia art. 168 w zw. z art. 171 k.p.c., ponieważ przytoczona przez Sąd argumentacja, pomimo odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu, w istocie odnosi się do oceny winy pozwanego. W takiej sytuacji podstawę orzeczenia o tym wniosku powinien stanowić art. 168 § 1 k.p.c., a nie powołany przez Sąd Apelacyjny art. 171 k.p.c. Nie pozwala to ocenić, czy Sądowi w rzeczywistości chodziło o bezzasadność wniosku o przywrócenie terminu, czy też w ogóle nie oceniał go merytorycznie, skoro uznał go za spóźniony w rozumieniu art. 171 k.p.c. Podkreślić zwłaszcza należy, że Sąd Apelacyjny nie tylko powołał ten przepis w końcowej części uzasadnienia jako podstawę rozstrzygnięcia, ale także wcześniej, zaczynając swoje rozważania, wskazał na to, że zgodnie z tym przepisem spóźniony wniosek lub z mocy ustawy niedopuszczalny wniosek podlega odrzuceniu. Nie można zatem stwierdzić, że w świetle przytoczonej argumentacji Sąd dokonał merytorycznej oceny tego wniosku, uznając go za bezzasadny, chociaż błędnie mówił o jego odrzuceniu.

Wobec tego nie ma podstaw do oceny, że zaskarżone postanowienie pomimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu. Jest to tym bardziej niemożliwe, że Sąd Apelacyjny orzekł w sentencji wyłącznie o odrzuceniu wniosku o doręczenie

wyroku z uzasadnieniem z pominięciem rozstrzygnięcia o wniosku o przywrócenie terminu.

Na dokonaną przez Sąd Najwyższy ocenę nie ma jednak istotnego wpływu zarzut braku odrębnego rozstrzygnięcia w sentencji postanowienia w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu. Powyższe postanowienie, niezależnie od treści rozstrzygnięcia, nie podlegałoby bowiem odrębnemu zaskarżeniu (por. zwłaszcza uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r. sygn. akt III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r. sygn. akt I CKN 367/99, OSNC 2000, nr 3, poz. 48 i z dnia 17 lipca 2009 r. sygn. akt IV CZ 50/09, niepubl.).

Wobec zasadności omówionych wyżej zarzutów zaskarżone postanowienie wymagało uchylecia. Bezprzedmiotowe jest zatem dokonywanie na tym etapie oceny zarzutów naruszenia art. 168 w zw. z art. 316 § 1 i art. 361 k.p.c., ponieważ dotyczą one merytorycznej zasadności wniosku o przywrócenie terminu pod kątem istnienia lub braku winy pozwanego, która dotychczas nie została jeszcze dokonana przez Sąd Apelacyjny.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.